

MUDr. Marie Hudečková

Marie Hudečková se narodila 18. ledna 1940 v Brně, kde bydlela až do maturity. Z války, ve které vyrůstala až do svých pěti let, si pamatuje jenom útržky.

Už od mala se zajímala o chemii a spěla k lékařské kariéře. Na vysněnou gynekologii se jí nepodařilo dostat, protože se jí do cesty postavil funkcionář komunistického režimu. Rozhodla se proto pro studium na Vojenské lékařské fakultě v Hradci Králové. Po ukončení studia a následných atestacích dostala místo v nemocnici v Kyjově na oddělení interní medicíny.

Koncem 70. let zažádala o pracovní výjezd do zahraničí, což jí nebylo umožněno hned. V roce 1980 ale vycestovala do Afriky i s dětmi, pro které cesta znamenala velké dobrodružství. Odjeli do Angoly, kde skupina Čechoslováků pomáhala budovat papírnu v Alto Catumbelle. Její pracovní náplní bylo pečovat nejen o Čechoslováky, ale i o Angolany. Sama hovoří o neocenitelných zkušenostech z patologické medicíny, které by v tehdejší Československu neměla možnost načerpat. I přes špatné hygienické a materiální podmínky se jí život v Angole líbil. Ve volném čase, pokud nějaký byl, jezdila s dětmi a dalšími Čechoslováky na výlety a nebo se věnovala fotografování.

O tom, že v Angole probíhá ozbrojený střet mezi komunisty podporovanou stranou MPLA a Američany podporovanou stranou UNITA se mezi Čechoslováky moc nemluvalo. Situace se změnila 12. března 1983, když ozbrojenci UNITY přepadli město a odvěkli skupinu československých občanů do zajetí. Vůdce UNITY Jonas Savimbi se chtěl únosem Čechoslováků zviditelnit a získat výhodu při jednání s druhou stranou konfliktu. Zároveň délkou pochodu pravděpodobně zamýšlel demonstrovat rozsah území, jež měla UNITA pod kontrolou.

Během tří měsíců byli unesení donuceni projít Angolou pěšky 1300 km. Podmínky za pochodu byly velmi náročné. Jednak neustále hrozil konflikt s nepřátelskou stranou, zároveň se Čechoslováci museli vyrovnat se zoufalým nedostatkem vody, jídla, léků a všech věcí denní potřeby. Putování bylo mnohdy nebezpečné i vzhledem k divočině, kterou skupina unesených procházela. Bohužel během pochodu zahynul jeden z Čechoslováků. Právě neschopnost poskytnout uneseným alespoň základní zdravotní péči paní Hudečkovou trápila asi nejvíc.

Nakonec se podařilo československé vládě vyjednat propuštění žen a dětí na svobodu. Muži však byli přinuceni strávit v zajetí další rok. Paní Hudečková nechce hodnotit politické pozadí únosu, mluví zejména o humanitárním rozměru celé události. Z angolského pochodu si pamětnice odnesla přetřhané kolenní vazy a po deseti měsících od návratu do Československa prodělala malárii s následnými komplikacemi. To nakonec vedlo k tomu, že v roce 1986 odešla do invalidního důchodu.

Kromě medicíny ještě několik let vedla národopisný soubor Kyjovánek a věnovala se fotografování. Série jejích fotografií pořízených v Angole získaly hlavní cenu na prestižní soutěži v Ružomberku v roce 1985.

Přes všechny útrapy paní Hudečková na pobyt v Angole vzpomíná jako na zajímavou životní zkušenost, která však bohužel byla přerušena tragickým únosem.

Podle deníku, který si vedla, byl v roce 1984 natočen film Angolský deník lékařky.